

Conte: diari personal de la Hala

Diari personal de la Hala: Un dia dins el camp de refugiats

Fa dos mesos que hem arribat a Idomeni. Els meus dos germans i jo encara estem espantats però cada dia ens sentim millor, aquí estem més segurs.

Avui ha arribat una nena nova al camp que té 7 anys com jo, quan l'he vist amb els seus pares ja s'havien instal·lat amb la tenda de campanya que els hi havien donat els voluntaris, he volgut anar a saludar-la i a presentar-me.

Encara ho recordo tot, fa dos mesos els meus germans i els meus pares vam arribar aquí, al camp d'Idomeni, és un terreny de Grècia que ens han deixat els habitants d'aquest país per totes les persones que arribem dels països en guerra. Aquí es viu amb el temps aturat. Cada dia veus la mateixa situació i no pots fer gaire cosa, no vius gairebé mai cap aventura, és molt difícil trobar mestres que ens puguin fer classes i no hi ha espai per jugar, perquè hi viu moltíssima gent!

Tot i això, em sembla que amb la nena nova, la Maisa, les coses canviaran, quan he anat a parlar amb ella li he dit que aniríem a fer un tomb pel camp dels refugiats perquè el conegués, ja que s'estaria segurament una llarga temporada. La Maisa ha acceptat la meva invitació i hem quedat que demà, després d'ajudar a les nostres famílies amb allò que necessitin, anirem a fer una volta pel camp.

Figura 1. Refugiats al camp d'Idomeni. Extret de Refugee camp in Idomeni de J. Buijzen (2016) Heinrich Böll Stiftung. Llicència CC.

Figura 2. Cua durant hores. Extret de Idomeni, Greece, Refugee Camp de Fotis Vermi photography, Flickr- Llicència CC.

Aquest matí, quan m'he despertat m'he sentit molt cansada perquè ahir els meus pares no van aconseguir aliment per cap de nosaltres i després d'estar un dia sense menjar avui la gana em marejava. Per sort, el meu germà mitjà avui ha anat a fer cua molt d'hora per rebre un paquet d'arròs i n'ha pogut aconseguir un. Hi ha uns voluntaris a uns quilòmetres de nosaltres que reparteixen menjar per la gent refugiada però a vegades, com que som tants, no hi ha menjar per a tothom. Avui per sort sí que n'hem pogut aconseguir, i jo he barrejat l'arròs amb aigua al foc i hem pogut menjar un plat calent!

Quan ja he recuperat l'energia, he ajudat el meu germà gran a arreglar les seves sabates perquè de tant caminar el calçat s'està trencant una mica i com que aquí no hi ha botigues, ni diners no podem comprar-ne unes altres.

Després, ha estat el moment de veure la Maisa. Quina emoció!

Tenia ganes de passejar una estona amb una nena de la meva edat, trobo tan a faltar els meus amics.

Figura 3. Sabates velles. Extret de Zapatos de J. Rico Mira (2009), Filckr. Llicència CC

Amb la Maisa hem anat fins a la caseta dels voluntaris del menjar i hem parlat amb ells una estona. Estaven una mica preocupats perquè falta més menjar i no saben quan arribarà. Però ens han dit que demà vindran uns pallassos per fer-nos feliços una estona i segur que portaran medicaments! Que també són molt importants aquí.

Figura 4. Pallassos sense fronteres. Extret de Clowns sans frontières, Idomeni. (2016) Filckr.Llicència CC

Hem caminat una mica més i hem vist una família que molt contenta recollia la tenda i les seves pertinences, quan ens hi hem acostat hem descobert que uns voluntaris els han pogut donar una gran notícia: ja tenen uns papers de permís per anar a Alemanya, gràcies a un familiar que ja hi vivia i els ha pogut fer el tràmit.

Figura 5. Família refugiada. Extret de Fotomovimiento (2016) Filckr. Llicència CC

Després hem seguit caminant fins que ens hem trobat unes tanques de ferro punxegudes. Un noi ha vingut de pressa cap a nosaltres i ens ha dit que marxéssim d'allà ràpidament, que aquestes tanques punxegudes hi són perquè ningú marxi del camp. Es veu que hi ha gent que no ens vol. Creuen que si sortim tots, els països no tindrien suficients diners per ajudar-nos. Per això ens hem de quedar en aquest camp esperant que la guerra s'acabi.

Figura 6. Barreres. Extret de fotomovimiento (2016) Filckr. Llicència CC

Després però hem vist una altra família, aquesta ja la coneixia, abans vivien al costat de la nostra tenda. Van marxar fa un temps perquè volien traspasar les tanques i anar caminant fins a un altre país. Es veu però que quan van arribar, la gent d'aquell país no els van voler i els van retornar aquí, sense tenir en compte tot el que havien caminat i com s'havien cansat.

Figura 7. No passareu. Extret de fotomovimiento, (2016) Filckr. Llicència CC

La vida al camp de refugiats és avorrida, només podem esperar i esperar que la guerra s'acabi però avui he pogut comprovar que cada dia hi ha molta gent que fa petites accions perquè nosaltres estiguem més bé o més malament. Espero que aviat tot això s'acabi.

Figura 8. Camp de refugiats de nit. Extret de Nonviolence Peaceforce (2016) Filckr. Llicència CC